

АТОМНИК АУ України

№23 (1145) 2 листопада 2023 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

КОНКУРС ПРОФМАЙСТЕРНОСТІ

Майстри своєї справи

25-26 жовтня на Рівненській АЕС відбувся підсумковий конкурс професійної майстерності серед молодих спеціалістів НАЕК «Енергоатом». У ньому взяли участь 27 фахівців-переможців відбірних конкурсів, що проходили протягом року у відокремлених підрозділах Компанії — Рівненській, Хмельницькій та Південноукраїнській АЕС, а також у ВП «Атомремонтсєвіс».

Конкурс професійної майстерності, без перебільшення, є однією з найважливіших і захоплюючих подій для фахівців галузі. Молоді працівники мають можливість продемонструвати свої знання, навички та майстерність. Це не лише спосіб визначити найкращих, а й потужна платформа для обміну досвідом та знаннями між учасниками. Вони можуть спілкуватися, обговорювати нові ідеї та розвивати свої професійні вміння. Тут усі учасники можуть бути впевнені, що їхні знання та навички будуть оцінені та визнані.

Переможців конкурсу визначали за результатами теоретичного та практичного етапів. Упродовж двох днів молоді атомники демонстрували свої знання у сфері охорони праці, техніки безпеки, професійної діяльності, доводили вміння безпечно управляти обладнанням, якісно зварювати деталі та проводити хімічні дослідження, ефективно ремонтувати устаткування і досконало водити автомобіль. Змагання за звання кращого проходили серед представників восьми професій.

Урочисте нагородження переможців відбулося в Палаці культури Рівненської АЕС. «Приємно, що серед конкурсантів є представники Запорізької АЕС. Нині вони працюють на інших українських АЕС, однак прагнуть професійно вдосконалюватися та розвиватися. Цей конкурс має потужну мотиваційну складову. Віримо, що всі його учасники досягнуть тих професійних висот, про які мріють», — зауважив голова організації молоді ППО РАЕС Євгеній Буряков. (Закінчення на 2-й стор.)

ВОЇНИ СВІТЛА

Ігор СОРОКА, захисник ЗАЕС: «За країну не треба вмирати — за країну треба жити!»

На початку березня 2022 року найбільшу атомну електростанцію в Європі захопили російські окупанти. І ця найбільшша та найдраматичніша сторінка, і для ЗАЕС, і для всієї української енергетики, досі, на жаль, не перегорнута. Майже 20 місяців поспіль росія використовувє станцію як військову базу, тримаючи там озброєних вояк, техніку та боєприпаси. Майже 20 місяців поспіль росія, нехтуючи ядерною і радіаційною безпекою всієї Європи, не повертає атомну електростанцію Україні та, зрештою — людям, для яких ЗАЕС була одним з найважливіших сенсів життя...

Увесь світ бачить, як російські покидьки знищують лінії електропередач (ЛЕП), внаслідок чого відключаються атомні енергоблоки. Як нищать енергетичну інфраструктуру України, намагаючись занурити нас у темряву та холод, звинувачуючи у своїх злочинах українських воїнів, які захищають рідну землю... А того страшного дня, 4 березня 2022-го, світові у прямих включеннях показали, як окупанти обстрілювали ЗАЕС, щоб захопити її та місто-супутник Енергодар.

Миттєве рішення: захищати
На власні очі бачив цей жах і наш сьогоднішній Вартовий — уродженець Енергодара Ігор Сорока, який служить у Нацгвардії. Саме він з побратимами зустрічав колону ворожої техні-

ки, що їхала захоплювати найбільший в Україні та на всьому континенті атомний об'єкт. Перші зіткнення українських військових з російськими окупантами нагадували комп'ютерну гру, розповідає нацгвардієць, але тільки до перших втрат. До кровопролитної повномасштабної війни Ігор Сорока жив звичайним життям: любляча родина, робота, активні заняття боксом та вже прийняте рішення і «процедура» працевлаштуватися на Запорізьку атомну електростанцію в цех дезактивації. Перед цим були сім років служби в загоні спецпризначення «Скорпіон», який охороняє ЗАЕС, і станція стала рідною...

Що росіяни таки наважаться на повномасштабне вторгнення, навіть уявити не міг, та коли це сталося, рішення піти воювати прийняв миттєво. (Закінчення на 2-й стор.)

Що росіяни таки наважаться на повномасштабне вторгнення, навіть уявити не міг, та коли це сталося, рішення піти воювати прийняв миттєво. (Закінчення на 2-й стор.)

МІЖНАРОДНА СПІВПРАЦЯ

«Україна переможе!»

14-18 жовтня у Женеві (Швейцарія) відбувся 31-й Конгрес Інтернаціоналу працівників громадського обслуговування (PSI), членом якого Атомпрофспілка є з 2005 року. Конгрес був відтермінований у зв'язку з локдауном під час пандемії коронавірусу, і великі зусилля цього об'єднання профспілок були спрямовані на захист медичного персоналу (зокрема середнього) на міжнародному та національних рівнях.

Під час зібрання близько 700 делегатів представляли 30 мільйонів працівників у сфері обслуговування, держслужби, освіти, медицини, енергетики з усього світу. Конгрес проходив під гаслом «Людина понад прибутком у світі багатомірних криз».

Ведучим цього заходу був Президент PSI представник англійських профспілок Дейв Прентіс. Конгрес заслухав звіт та аналіз роботи PSI за 2018–2023 роки від представниці італійських профспілок ГС Розі Паванеллі, фінансовий звіт за 2017–2022 роки, звіт ревізійної комісії.

Формат ефективного спілкування

Робота проходила у вигляді тематичних панельних дискусій, за участю провідних профспілкових лідерів з різних куточків світу, науковців, аналітиків, керівництва

інших профспілкових об'єднань. Ці панельні дискусії відображали контент нової Програми дій PSI, основні постулати якої були пропрацьовані та затверджені делегатами Конгресу.

Панельні дискусії містили такі теми:

- людина понад прибутком у світі багатомірних криз;
- негативні наслідки післявоєнного світу для працівників громадського обслуговування;
- майбутнє належить громадському обслуговуванню;
- діджиталізація та штучний інтелект: вплив на працівників сектору громадського обслуговування та економіку;
- деколонізація та антирасизм;
- просування прав профспілок;
- клімат, працівники, профспілки та інші.

Регламентні питання

Конгрес обрав нове керівництво. Президентом PSI стала представниця шведських профспілок Бріта Лейос. Генеральним секретарем було обрано представника австралійських профспілок Денієла Бертоззу. Українська делегація висловила підтримку та вдячність новообраному

Розвінчування спотворених думок

Треба зазначити, що профспілки Латинської Америки, Африки, Індонезії мають часто-густо спотворену інформацію щодо агресивної війни росії в Україні. Тому для української делегації, до складу якої входили представники дев'яти галузевих профспілок, першочерговим завданням було донести правду щодо російської війни в Україні на глобальному майданчику. Всі члени

керівництву за підтримку України під час широкомасштабної війни росії в Україні у 2022 та поточному роках.

Було ухвалено низку планових та надзвичайних Резолюцій, зокрема Резолюцію №47 «Солідарність з українськими робітниками та народом» та Резолюцію №48 «Війна в Ізраїлі та Палестині». У Резолюції №47 зазначено, що «Перемога Путіна в Україні буде успіхом авторитарного режиму, який загрожує знищити українську ідентичність та культуру. PSI не може стояти осторонь».

української делегації брали активну участь у роботі над Резолюцією щодо України, активно виступали в дебатах по Програмі дій, спростовуючи хибні російські наративи, які озвучували профспілки з Латинської Америки, брали участь у презентації Резолюції та робочих органах Конгресу.

«Україна переможе!» — звучало в залі зібрання. Усі делегати підтримують Україну в цій боротьбі. Робота українських профспілок з розширення інформаційних кампаній про російську війну в Україні на міжнародних майданчиках триває.

ВОЛОНТЕРСТВО

ХАЕС: не втомлюємося допомагати

Від перших днів війни працівники станції стали ініціаторами великого числа благодійних акцій, кошти з яких спрямовуються для допомоги нашим воїнам. Хмельницькі атомники є лідерами серед інших відокремлених підрозділів НАЕК «Енергоатом» із зарплатних відрахувань на потреби ЗСУ. А на початку цього року ініціативна група працівників створила першу серед атомників громадську організацію «Енергія наших сердець», яка спільно з організацією молоді ППО ВП ХАЕС, іншими волонтерами станції невтомно займається усіма питаннями організації благодійної допомоги.

205 млн грн на ЗСУ із власних зарплат

Саме стільки своїх зарплатних коштів станом на жовтень 2023 року перерахували працівники Хмельницької атомної електростанції на підтримку Збройних Сил України. А почалося все з ідеї віддати половину тринадцятої зарплати бійцям ЗСУ.

— Це був патріотичний порив у перші дні війни — допомогти нашим воїнам, які дають відсіч російським агресорам, — згадує голова ППО ХАЕС Михайло Гук. — Зробити відрахування — половину 13-ї зарплати за 2021 рік, яку виплачували якраз на початку війни у 2022 році. Цю ідею підтримав генеральний директор ВП ХАЕС Андрій Козюра. Благодійну ініціативу було закладено, і ми стали серед інших ВП Компанії лідерами з відрахування коштів для потреб ЗСУ. Хмельницькі атомники почали щомісячно перераховувати одноденний заробіток. Кошти спрямовувалися на спеціальний рахунок Національного банку України на потреби оборони України. Додатковою ініціативою деяких підрозділів на ХАЕС також став перерахунок на підтримку ЗСУ додаткових премій.

На жаль, за час війни практично всі працівники фінансово виснажилися, в усіх є сім'ї, чимало наших людей чи їхніх дітей призвали обороняти Україну, хтось самотужки допомагає своїм рідним, сусідам, знайомим. (Закінчення на 3-й стор.)

У сфері впливу Атомпрофспілки перебувають підприємства Міненерго України, Мінприроди, Мінохорони здоров'я України тощо

<http://www.atomprofspilka.info>

СЛАВУТИЧ СЬОГОДНІ

Місто з міцним характером і відкритою душею

Буває, здається, знаєш про якусь місцину начебто чимало для загального розуміння. Ідеш туди без зайвих очікувань. От приблизно так у мене було зі Славутичем. Аж раптом твоє сприйняття геть перевертають. Перевертають люди — які там живуть, працюють, досягають результатів, закохуються, переймаються за рідних, виховують дітей. І щиро люблять своє місто, залишаючись у ньому попри війну, негаразди і складнощі. Вони знають про свій Славутич усе — і діляться своїми знаннями, несподівано захожуючи в нього і мене.

Що загальновідомо про місто

Народжувалося в епоху СРСР, і така практика, як будівництво Славутича, видавалася потужним актом спільної віри, допомоги та підтримки тих, хто зазнав втрат через катастрофу на Чорнобильській АЕС, що сталася 1986 року. Прип'ять, колишнє місце проживання багатьох із містян, стало непридатним для життя після аварії. Тому було вирішено будувати нове місто-супутник для подальшого обслуговування ЧАЕС, яке назвали Славутичем. Побудоване воно було в лічені місяці з допомогою фахівців-будівельників з багатьох республік тодішнього СРСР. Має величезну площу в центрі, пам'ятник білому ангелу, готель і ресторан.

Архітектурна знахідка

Із цими знаннями я вперше опинилася в Славутичі — в центрі, в готелі біля великої площі. Приїхала у відрядження на профспілковий семінар. І познайомилася з людьми — активними, завзятими, часом різкими, часто наполегливими, але точно не байдужими і дуже відкритими. Дві профспілчанки, Тетяна і Наталія, взялися показати мені місто. І змогли зацікавити і вразити. Ми «непомітно» прогуляли три години. Це було справді захопливо.

Вони розповідали, що це місто має свою унікальну архітектуру, яка натхненна не лише сучасними спорудами, а й душею та історією тих, хто відбудовував його. Тут 13 кварталів, серед яких Поліський, Дніпровський, Деснянський, Бакинський, Вільнюський, Добринський, Київський, Ризький, Таллінський,

Тбіліський, Чернігівський, Печерський, Єреванський. Назви кварталів не випадкові. Більшість із них відображають архітектурну схожість традицій тих республік, представники яких працювали над будівництвом міста. Вони приїжджали сюди зі своїми матеріалами, персоналом та проектами для відбудови.

Мандрівка Прибалтикою і Кавказом

Ми розпочали прогулянку з Прибалтійського регіону. Зайшли на затишні вулички Таллінського кварталу, куди естонці буквально завезли елегантні дерев'яні котеджі з білим обрамленням навколо вікон, справді ніби з краєвидних передмість Таллінна. Далі — Ризький і Вільнюський, з дуплексами, таунхаусами та п'ятиповерхівками, які доволі детально відображають архітектуру міської Прибалтики!

Далі — більше. Азербайджанці оформили «свої» будинки декоративними косичками, а вхід в один із під'їздів — величезним панно, вкритим зелено-блакитною глазур'ю.

На південний схід від центру міста розташований Єреванський квартал, який віддзеркалює архітектурні традиції Вірменії. Вірмени привезли в цей район рожевий вулканічний туф! З нього побудовані й просторі кавказькі котеджі, і п'ятиповерхівки. У них можна помітити вірменські орнаменти на арках, стилізовані дворики з величезними стаціонарними мангалами для мешканців — нагадування про звичай країни.

Сусідній Бакинський квартал — це справжня пригода Сходу, зі східними орнаментами на фасадах і деталізованими мансардними парапетами. Тут навіть є торговий центр «Айнур» з характерною східною галереєю та сходами. І великий казковий дитячий садок з альтанками-шатрами.

У Тбіліському кварталі одразу бачиш знайомий грузинський орнамент на балконах та карнизах, що надає будинкам кавказького колориту. І практично кожна квартира облаштована окремою мангальною кімнатою!

Окупація

Славутич несе в собі не лише красу багатьох культур, а й спогади про дні окупації, коли місто було відділене від світу протягом дев'яти довгих днів. Втрата електроенергії, порожні магазини та талони на хліб — такими були будні того часу.

«Пам'ятаю, як «активна група» почала їздити селами та привозити в наше місто молоко, потім збирали по селах та привозили нам рибу, гриби. Була взаємна допомога. Ніколи не забуду ті балони з молоком. І як отримували по талонах хліб. А коли не стало електрики, було ще складніше», — згадує Наталія про час окупації. Але саме в ті важкі дні виявилася справжня сила єдності містян. Люди допомагали одне одному, підтримуючи своїх сусідів і друзів.

***

Славутич сьогодні — це не лише місто. Це спортивні комплекси, дитячі садки, школи, бібліотеки, де найменші мешканці вчаться та ростуть. Це місце, де на кожному кроці тебе супроводжує запах лісу, де теплі вечори прикрашаються барвами квіт.

Марічка СМЕРЕКА

Дівчата розповіли багато цікавого про своє незвичайне місто. І трошки про себе :)

Тетяна БУРДІНА:

Я інженер з метрології ЧАЕС. Займаюся підготовкою, перевіркою і організацією контролю метеорологічних характеристик. Веду графіки, базу даних засобів вимірювальної техніки на 9000 позицій, а також регламентуючі документи з забезпечення єдності вимірювання, проводжу аудити та експертизу технічної документації в галузі метрології.

Ми з батьками приїхали з Росії, з Уралу, коли мені було 4 роки. Батьки там також працювали на атомній станції, і сюди, в Славутич, їхали за кращим життям. І жодного разу не пожалували. Ми громадяни України. Коли ми разом зустрічали 2023 новий рік, я сказала батькам: «Дякую, що ви перевезли мене сюди». Бо мені довелося відвідати рідне місто, і ще раз упевнитися, що саме тут я — вдома. Тут знайшла все, що мені потрібно, щоб бути щасливою.

Наталія БРИЛЬ:

Працюю інженером-радіологом 1 категорії в лабораторії індивідуального дозиметричного контролю в цеху радіаційної безпеки на ДСП ЧАЕС. Основна функція ЛІДК-забезпечення та контроль зовнішнього і внутрішнього опромінення персоналу ДСП ЧАЕС, сторонніх організацій та відвідувачів зони відчуження. Індивідуальний дозиметричний контроль здійснюється за допомогою засобам вимірювальної техніки, а саме: зовнішнє опромінення — ТЛД система HARSHAW 8800, внутрішнє опромінення — спектрометри випромінювання людини.

Мої батьки також приїхали в Україну з Росії 1987 року працювати на ЧАЕС, батько працював в електроцеху 26 років і вже на пенсії, а мама ще працює. Ми їхали сюди, бо тут є станція, робота, забезпечують житлом.

НАШІ ЛЮДИ

«Кожен намагається робити все від нього залежне»

У зв'язку з минулим Днем автомобіліста і дорожника пресслужба ДП «СхідГЗК» завітала до автотранспортних підрозділів підприємства та поспілкувалася з працівниками.

Колектив автотранспортного господарства в Жовтих Водах налічує трохи більш як 100 осіб. До складу АТГ входять ремонтна майстерня, відділ експлуатації (він включає диспетчерську групу, розподільчачів робіт, водіїв різних видів транспорту та механізмів), також є служба електромеханіки.

Люди працюють сумлінно

«Наш підрозділ вважається допоміжним, — розповідає Петро Онопчук, в.о. начальника АТГ. — Він забезпечує функціонування основного виробництва. Надаємо послуги різним підрозділам Жовтоводського майданчика, допомагаємо колегам із Кіровоградщини. Зокрема, наші водії КРАЗів за потреби долучаються до

Проявився у Юрія і таланти інструктора: вчить премудростей водійської майстерності 8-річного онука Тимура. Хлопчик — у захваті, коли дідусь дає «порулити» та дозволяє допомогти у ремонті автомобіля. «Якось ми пробили в дорозі колесо, — розповідає Юрій. — То внучок допомагав його відкручувати, ставити. Отакий у мене помічник. Справжній автомобіліст підрастає!»

Петро та Юрій бажають колегам міцного здоров'я, стабільної роботи, гідної зарплати, спокійного життя під мирним українським небом.

Робота, варта поваги

27 років працює в АТГ Ігор Посунько, бригадир майстерні ремонту. Він за-

перевезення руди. У нас багато механізмів, транспортних засобів. На жаль, кадрів бракує. Шукаємо шляхи розв'язання цієї проблеми. Користуючись нагодою, хочу подякувати за відданість справі кожному працівнику. Люди у нас працюють сумлінно, незважаючи на економічні труднощі та моральну пригніченість через війну.

Тисячі кілометрів доріг

Петро Матускін та Юрій Седченко — досвідчені водії автобусів, які доставляють на роботу працівників віддалених підрозділів Жовтоводського майданчика комбінату.

Петро Матускін за кермом уже 42 роки і не уявляє для себе іншої професії. На водійському кріслі почувається впевнено та комфортно. Цінує рідний колектив, адже це не просто колеги, а справжні друзі.

Юрій Седченко працює в АТГ 37 років. Перевезення працівників підприємства по місту, відрядження на Кіровоградщину — тисячі кілометрів доріг, сотні вдячних пасажирів, безліч позитивних вражень від улюбленої справи.

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»

Головний редактор
Марічка КОРМУШКІНА
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить 2 рази на місяць
Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій

При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року

Газета віддрукована
у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:
04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.

Тираж 1000